

er et lille Spørgsmaal, synes det mig, at det ser underligt ud, at der i § 2 staar — i Anerkendelse af, at det egentlig ikke vedkommer Skolelæreren —: „Ved indtrædende Vakance i Lærerembeder, med hvilke der er forbundet Kirkebylærerforretninger, bortfalder ligeledes den Kirkebylærerne i Henhold til Lov . . . paahvilende Forpligtelse til at drage Omsorg for, at Trækruderne i Kirken aabnes hver Morgen og lukkes hver Aften.“ Altsaa, man er enig om, at det bør ikke fordres, men alligevel skulle de enkelte Mennesker, der nu udføre denne Gerning, blive ved 10, 20, 30 Aar, hvor længe de nu kunne beklæde deres Embeder, medens den skal falde bort for alle, der er ny ansatte i Embedet. Hvorfor kan man ikke, naar man er kommen til Erkendelse af, at dette er noget, der skal afskaffes, bestemme: Nu lade vi alle Lærerne holde op med at aabne og lukke Trækruderne. Der forekommer mig at være noget smaaligt i Bestemmelser af den Art i Loven.

Naar der er talt om en højere Løn for Lærerne, kommer man uvilkaarlig til at se paa, hvorledes man har ordnet Forholdet paa dette Omraade mellem Lærerne og Lærerinderne, og det er da en Fornøjelse at se, at der i Motiverne udtales det formentlig rigtige Princip, „at det ensartede og lige omfattende Arbejde bør betales med den samme Løn“. Der føjes saa til: „Saa længe der ikke kan antages at indtræde Forhold (Familieforsørgelse), som den paagældende har et naturligt Krav paa, at der tages Hensyn til gennem et Tillæg til Lønningen“, og man har da ment, at dette Forhold, Familieforsørgelsen, indtraadte altid for Lærere, og derfor maatte de altid have en højere Løn, men at det aldrig indtraadte for Lærerinderne, og derfor skulde de altid holde sig til det lavere Tillæg til Lønnen. Det forekommer mig, at lige saa rigtigt, som Udgangspunktet er, at et ensartet og lige omfattende Arbejde betales med samme Løn, lige saa urigtig er den Gennemførelse, som her har fundet Sted deraf, man lægger jo her slet ikke Vægt paa, om der er Tale om Familieforsørgelse eller ikke. Det er jo ikke, naar Læreren kommer og melder, at nu er han bleven gift, at han faar sit Lønningstillæg, men det er i Kraft af, at han er Lærer og Mandfolk, om han saa er det mest ugifte Mandfolk paa Jorden. Det kan ikke hjælpe, at en Lærerinde kommer og siger: Jeg sidder her som Enke med 3 til 4 uforsørgede Børn, jeg er endda bleven Lærerinde for at forsørge min Fa-

milie — personlig kender jeg ikke faa Eksempler herpaa —, den vedkommende Lærerinde faar ikke derfor den højere Løn. Man har slet ikke gennemført Lønningssatserne med det Hensyn at ville tage Hensyn til Familieforsørgelsen, man har taget Hensyn til den abstrakte Forestilling, at Manden er Familieforsørgeren, og Kvinden ikke, og saa glemte, at i vore Dage under de Samfundsforhold, hvori vi leve, er der en uendelig Masse Kvinder, der ere Familieforsørgere, der forsørge deres gamle Forældre eller Børn eller Sødskende, som i det hele ere stillede saaledes, at der hviler den Slags Byrder paa dem i lige saa fuldt Maal, som de hvile paa Mandfolk. Derfor forekommer det mig rigtigere at gennemføre fuldt ud Tanken om, at lige Arbejde kræver lige Løn, end at slaa af paa den Maade, som her er sket, selv om det maa anerkendes, at der er en Fremgang i Forholdene, ogsaa for Lærerindernes Vedkommende.

Saa er der Spørgsmaal om det Tillæg til den nuværende Løn, som der er talt om, de 25 pCt., der ligeligt foreslaas lagte til paa alle Omraader. Det er motiveret i Betænkningen saaledes, „at 200 Kr. betyder mindre for en Lærer, der i Forvejen har 1,100 Kr., end for en Lærer, der har 700 Kr.“. Hvad vil det sige, omsat paa almindeligt Dansk? Det vil sige, at en Lærer, der har 1,100 Kr., trænger mindre til de 200 Kr. end den, der har 700, og fordi han trænger mindre til dem, skal han forholdsvis have mere. Det er ikke, fordi jeg misunder ham det mere, han skal have, men blot fordi det forekommer mig, at Ræsonnementet er højst mærkværdigt: at fordi den ene Mand trænger mindre, skal han have mere, og fordi den anden trænger mere, skal han have mindre. Det forekommer mig, at en fast rundelig Sum, som alle fik i Tillæg, vilde i sig selv kunne tilfredsstille de enkeltes Krav, og det vilde tilfredsstille Retfærdigheden, fordi det vilde give en opadgaaende Skala i Forhold til den lavere Lønning. Naar den Mand, der har 700 Kr., faar 200 Kr. til, og den Mand, der har 1,100 Kr., ogsaa faar 200 Kr., saa faar Manden med de 700 Kr. forholdsvis mere end den anden, og det er netop det, han burde have, fordi han trænger mere.

Saa kommer jeg til Spørgsmaalet om Københavns Stilling. Der har været talt om, at København skulde lønne sine Lærere bedre, og jeg haaber ogsaa, at København bliver i Stand dertil med et Tilskud som dette, selv om dette Tilskud ikke